

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

In Matthæi Cap. 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

non facit ea) sed est fidem habere in charitate radicam & fundatam, vel que per dilectionem operatur, vt Ephes. 3. Apostolus disertè docuit. Hæc contra corruptelas hæreticas rectè intelligenda & diligenter tenenda sunt. Gal. 5.6.

IN MATTHÆI CAP. 8.

2. Domine, si vis, potes me mundare.

QVVM hæc verba contra certitudinem fidei de præsentī salute & futura gloria, quam omnibus suis & precibus & actionibus adesse volunt Calvinistæ, manifestè faciant (hic enim leprosus sine vlla tali certitudine, imo dubitāter loquens quoad Christi voluntatem erga se in particulari, mandatur tamen à Christo, & optatam sanitatem consequitur) aduersus hoc argumētum sic cauillatur Calvinus. *Quòd sub conditione loquitur hic leprosus, Domine, si vis, non pugnat cum ea fidei certitudine quam Deus in precibus nostris exigit, Neque enim plus sperare debent homines quam Deus promittat. Leprosus autem nullo Dei oraculo vel promissione certior factus erat quidnā facturum erat Christus. Hæc ille, cui vno verbo responde, nec ipsos Calvinistas aut vllos fideles vllò Dei oraculo vel promissione certiores factos esse, quidnam illis in particulari facturum sit Christus. Leprosus iste non dubitauit in genere de Christi bonitate, magis quam de potentia; (alioqui Christum non rogasset) sed quia in particulari nullam promissionem accepit, sicuti nec alius quispiam in verbo Dei accepit, propterea propter suam indignitatem merito dicit, & nos omnes dicere debemus, Domine, si vis: certitudine illa Calviniana, tanquam impia præsumptione, prorsus reiecta.*

Certitudo Calviniana refellitur.

F 2

4. Vade,

4. Vade, ostende te sacerdoti.

ARR OGANTER hoc loco contra Catholicos insurgit Calvinus his verbis, Christus mittens leprosum ad sacerdotem, ritus in lege prescriptos usque ad tempus abrogationis servare iubet. Quod hinc confessionis suae legem eliciunt Papistae, in eo sunt insulsi. Leporam allegoricè volunt esse peccatum: Sacerdotes autem quos Papa inarguat, spiritualis lepra esse cognitores. Vt demus in lege sacerdotibus hanc potestatem idem datam esse ut sciret populus totam suam munditiam eiusque iudicium pendere à sacerdotio; impiè tamen hoc ad se rapiunt sacrificii Papales. Quicquid enim honoris datum erat antiquis sacerdotibus, nunc vnus Christus sibi vendicat. Hæc ille. Sed quicquid homo impius contra præsentem Catholicos deblaterat, hoc totum in doctissimos & antiquissimos Patres redundat, quos hunc hæretico meritò opponemus. S. Chrysostomus ita scribit. Corporis lepram purgare, seu verius dicam, haud purgare quidem, sed purgatos probare, Iudeorum sacerdotibus solis licebat. At verò nostris sacerdotibus non corporis lepram, verum animæ sordes non dico purgatas probare, sed purgare profus concessum est. Hæc ille. Vide Bedam lib. 5. cap. 68. in Luc. & August. qq. Euangel. lib. 2. q. 40. Vnica ratio quam adfert Calvinus, ex ipso Caluino refellitur. Si enim quicquid honoris antiquis sacerdotibus datum erat, vnus Christus sibi vendicat, & tamen illis hanc potestatem datam fuisse Calvinus agnoscit, ut sciret populus totam suam munditiam eiusque iudicium pendere à sacerdotio: profectò falsum erit quod postea hoc loco Calvinus subiungit, & omnes hodie hæreticorum scholæ sustinent, ex Christi mandato suam peccatoribus munditiam pronuciare Euangelij ministros. Iam enim

Papistarū
nomine
antiquissi-
mos
Patres
Calvinus
taxat.

Sacerdo-
tes pecca-
ta pur-
gant.
De sacer-
dotio
lib. 3.

Calvinus
à seipso
refutatur.

enim inuenit ipse Calvinus, non vnum Christum sibi vindicare quicquid honoris antiquis sacerdotibus datum erat, sed omnes Euangelij sui ministros hoc honore, idque ex Christi mandato, gaudere, quod sua peccatoribus munditiam pronuntiant: qui sane honor antiquis sacerdotibus in figura tantum datus erat, circa leprae munditiam pronuntiandam. Ceterum non vnum Christum omnem sacerdotalem honorem sibi vindicare, sed pro sua dignatione & perpetua Ecclesiae suae conseruatione, sacerdotibus Euangelicis magna ex parte impartibile, tota SS. Patrum antiquitas contra impium Calvinum docet. Vide illorum verba in Prompt. Cath. in dom. in Albis. Vnus Chryf. apertissime loquitur. *Pater (inquit) omnem iudicium desit filio: sed hoc totum video à Dei filio sacerdotibus traditum.* Hæc ille.

Lib. 3.
de sacer-
dotio.

26. *Vt quid timidi estis modicæ fidei?*

OBSERVATIONE dignum est hoc loco, agnoscere necessario Calvinum quemlibet timorem non esse fidei contrarium, & fidei defectum non quolibet timore coargui, sed ea formidine que conscientie pacem turbat, vt non recumbat in Dei promissiones. Hæc enim confessio certitudinem fidei, quam perpetuo docet, adeo refellit, vt propterea in Institutione, sua vbi totam hanc doctrinam accuratius pertractat, certitudinem quam ponit omni timore vacuam ab omni trepidatione & dubitatione liberam statuat: lib. 3. cap. 2. Quem etiam in finem Scripturas omnes quæ ad timorem nos hortantur, egregie deprauat, & nihil aliud quam reuerentiam filialem nos docere disputat. Vide opus nostrum de Iustificat. lib. 8. cap. 26. & 27.

Certitudo
fidei Cal-
uinianæ
refellitur.

Ad Luc.
cap. 8.
Ver. 47.

Sanè idem Calvinus sibi contrarius infrà de muliere quæ fluxû patiebatur. *Quia videns quòd non laetit, venit tremens, & cecidit ad pedes Iesu;* dicit Calvinus, quòd talis trepidatio fidei contraria fuit, & excusatione cavebat. Sic tractat Scripturas Calvinus, non ex sacra veritate quam illæ tradunt, sed prout ipsi & causæ præsentis commodum est.

IN MATTHÆI CAP. 9.

6. *Quòd filius hominis potestatem habet dimittendi peccata in terra.*

VENENUM hic suum inspergit Calvinus his verbis. *Hæc potestas longè alia est quàm quæ Apostolis mandata fuit, & qua hodie funguntur Ecclesie Pastores. Non enim tam remittunt ipsi quàm remissa testantur, dum iniunctam sibi legationem promulgant. Hæc ille. Cæterum Apostolis datam fuisse à Christo potestatem ut verè peccata remitterent, & eadem potestate fungi hodie Ecclesie Pastores, contra Calvinum demonstratum vide in Prompt. Cath. domin. in Albis. Sed & infrà ad Ioan. cap. 20. dabitur hac de re contra Calvinum disputandi locus amplissimus.*

Ver. 23.

21. *Dicebat intra se, Si tetigero tantum vestimentum eius, salua ero.*

QVIA ex hoc loco probant luculenter Catholici reliquias Sanctorum venerationem mereri, & per eorum contactum Deum virtutes operari, quod in Prompt. Cathol. Dom. 23. post Pent. aliqua ex parte nos ostendimus, multum contendit Calvinus ut hoc nobis tam illustre argumentum eripiat. Primùm disputat rem utcunque laudabilem in exemplum trahi non debere.

Quòd